

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 7. december 2014

Kirkedag: 2.s.i adv/A

Tekst: Luk 21,25-36

Salmer:

SK: 87 * 77 * 277 * 80,4 * 278

LL: 87 * 77 * 270 * 277 * 80,4 * 278

Inger Støjberg, politisk ordfører for venstre, blev i denne uge interviewet sammen med en masse andre politikere, og særligt venstrepolitikere. Anledningen var udgivelsen af bogen *LLR*, bogen om Lars Løkke Rasmussen. I den sammenhæng sagde hun noget, som ramte lige på kornet og helt lavpraktisk og konkret illustrerede for mig et af de perspektiver, der er i dagens evangelium om dommedag. Og jeg har glædet mig rigtig meget til at bringe det videre til Jer i dag. Nu er jeg jo nok ikke den eneste, der fik denne ”åbenbaring” ved hendes udtalelser; men så er vi jo bare flere, der kan glæde os over det perspektiv.

I et interview, jeg så i TV, blev Inger Støjberg spurgt ret intenst omkring forårets forløb af begivenheder, der kulminerede i et ekstraordinært møde i Venstre, hvor formandsposten var på spil. Jeg har ikke læst bogen *LLR*, men det fremgår åbenbart heraf, at Kristian Jensen, venstres næstformand, skulle have ”orkestreret” en vis form for opstand og modstand mod Lars Løkke op til dette formandsvalg. Og så blev Inger Støjberg spurgt, hvordan venstre kan leve videre med denne interne strid og splid i bagagen. Og svaret herpå var det, der for mig blev en illustration af evangeliske dimensioner. Hun besvarede journalistens spørgsmål med en henvisning til skænderier og uoverensstemmelser hjemme hos hende selv.

”Mennesker skal gå til af frygt for det, der kommer over verden, for himlens kræfter skal rystes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med magt og megen herlighed.” Det, der ligger i disse ord af Jesus er, at menneskenes verden skal gå under.

Det gjorde den helt bogstaveligt for Israels folk, da Jerusalem faldt i år 70, faldt for den romerske overmagt. Da forsvandt Israel fra landkortet som Israelitternes land. Og selv om israelerne har fået landet delvist tilbage, så er der aldrig siden blevet rejst et tempel i Jerusalem. Nogle hundrede år senere faldt så også Romerriget fra hinanden og gik til grunde. Op igennem historien er det ene store rige efter hinanden gået til grund eller i opløsning. Det har haft sin storheds tid. Enkelte herskere har haft sin storhedstid. Enkelte af dem og enkelte riger er gået over i historien med æren i behold; men rigtig mange af dem er væltet og knust i retfærdig hævn og skam. Mange af dem med blodige eftermæler. Og hver gang er verden gået under. Hver gang har mennesker set frem til verdens undergang, for nu kan elendigheden og ugudeligheden da ikke blive større. Nu må Jesus da komme igen og forløse sit folk. Verdens undergang så man frem til, fordi den også er en forløsning.

Det med verdens undergang og dom kan meget nemt blive noget meget abstrakt og teologisk dogmatisk lidt verdensfjernt for langt de fleste af os. Jeg tror ikke, det er det, de fleste af os går og tænker over i det daglige, og alligevel, så har alle tider sine ”dommedagsprofeter” og –forventninger. Og vi tvinges til at forholde os til det, når vi i kirkeårets tekster og ellers i Bibelens ord stilles over for disse ting.

Og vi oplever det, når vores verden går under. Hver eneste dag går masser af menneskers verden under. Forskellige

begivenheder – og det kan være hændelser af vidt forskellig karakter – kan sætte os i den situation, hvor vi kun kan se magtesløshed og afmagt, fortvivlelse og håbløshed, og kun kan se livet som en jammerdal og os selv som det uskyldige offer for livets elendighed, ondskab, uretfærdighed og Guds manglende godhed eller vilje til at give os, hvad vi bad om.

I en sådan situation kan det være nemt at forfalde til klagesang i mørket, for det er ikke nemt at synge i dur, når nu sindet er stemt i mol. Det er svært at synge glædessange, når glæden slet ikke kan ses.

I en sådan situation er der masser af gode og velmenende råd til os fra vore omgivelser. Det mangler ikke på gode råd til at rejse sig og prøve at finde lys og glæde i livet. Det mangler ikke på gode og velmenende forsøg på at hjælpe os op at stå igen. Heller ikke fra kirken, som gør det med god og evangelisk begrundelse.

I evangelierne møder vi masser af mennesker, hvis verden er brudt sammen og gået under. Vi kan lære af dem. I deres nød ser de Jesus. De kommer til Jesus. Vores problem kan bare meget ofte være, at vi ser Jesus meget på samme måde, som vi ser alle de andre velmenende mennesker omkring os. Ser ham som endnu et medfølelse og medlidende menneske, der har masser af gode ord og velmenende handlinger at lindre vor smerte med. Vi ser ham, som rigtig mange af Jesu omgivelser så ham, som en, vi kan have tillid til, som en, der godt nok gør undere, men det var den gang. Vi ser ham som en, der på en særlig måde har ordet i sin magt. Men vi ser ham som menneske. Som manden fra Nazaret. Som barnet af Maria. Vi ser ham som en, der stiller os noget i udsigt, som det er umuligt at opnå, og det hører en så fjern fremtid til, at det næsten er ligeegyldigt. Alligevel, se på Jesus. Men som profeten Esajas

siger det i sin kendte profeti om Herrens tjener: Det er ikke noget kønt syn.

Der er to ting, vi er nød til at lade os sige i denne sammenhæng. For det første, så hedder det ikke, ”hvis vores verden går under”; det hedder ”når vores verden går under”. For det gør den. Vores verden går under, og den store verden går under, går mod sit endeligt.

Det andet, vi er nød til at lade os sige er, hvad Jesus siger i dagens evangelium: Når det sker, ”så ret jer op og løft jeres hoved, for jeres forløsning nærmer sig.” Udfrielsen af livets elendighed er ikke at grave sig ned i livets jammerdal, men at løfte hovedet og se forløsningen. En forløsning, der kun kan ses, når vi ser Menneskesønnen i sin magt og herlighed. Det er ikke nok, at vi ser Jesus i hans menneskelighed. Det er ikke nok, at vi ser Jesus i hans offervillighed på korset. Det er ikke nok, at vi ser Jesus i troen på opstandelsen. Vi skal også se ham i hans himmelske magt og herlighed og i hans guddommelighed. Det så endog dæmonerne i evangelieberetningerne. Der er ingen forløsning uden Jesu magt og herlighed, og i disse er forløsningen.

Og det er ikke en forløsning, der hører fremtiden til. Himmelsønnens og Menneskesønnens magt og herlighed har sat sin forløsning igennem fra krybben til den tomme grav, med korset som højdepunktet herimellem. Og den forløsning strømmer os i møde, når vi ser Menneskesønnens guddommelige magt og herlighed. I trosbekendelsen siger vi, at Jesus sidder ved Gud Faders, den almægtiges højre hånd, hvorfra han skal komme at dømme levende og døde. Men tror vi, at Jesus sidder på sin trone og triller tommefingre og bare venter kedsommeligt på, at det skal blive hans tur igen til at lege med almagtens muligheder? Nej, hans forløsning nærmer

sig. I undergangen kommer forløsningen til os. Er vi i livets jammerdal, og ser vi da ikke Jesus også i magt og herlighed, kan jeg godt frygte, at det ikke hjælper særligt meget at se på Jesus, hvor fromt det så end kan lyde.

Det er det særlige kristne håb, at se forløsning i undergang. Det er det særlige privilegium, der er givet den troende, at vi i dybet kan løfte hovedet og se forløsning komme til.

I den store sammenhæng med den store verdens endeligt, skal det derfor heller ikke få os til at resignere, at denne verden går kun mod sin undergang og det er ligegyldigt, hvad vi gør, det bliver kun værre. Det skal få os til at arbejde for, at det ikke bliver værre for flere end nødvendigt. Vi skal arbejde med på forløsningen, vi skal være i forløsnings-forventning, så vi ikke overraskes af den. Vi skal løfte vore hoveder og se, ikke *vore* muligheder eller mangel på samme; men *Guds* muligheder i forløsningen. Så kan også vi stå foran Menneskesønnen på dommens dag.

Hvordan bliver det? Hvordan bliver det at stå for Guds ansigt til doms for livet? Det bliver en triumf! Det satte Inger Støjberg ord på i interviewet, som jeg omtalte i begyndelsen (I troede nok, jeg havde glemt hende). Hun sagde om venstres mulighed for at komme videre som parti, at det var som med skænderiet derhjemme. Når man havde fået talt ud og slået en streg i sandet, så er det jo herfra man går videre, og så kan man ikke bagefter komme med fortiden. Nu talte Inger Støjberg ikke om Jesus, han sidder for øvrigt heller ikke til venstre for Gud, men for mig blev det anledningen til at tænke og frydefuldt forløses i, at når jeg står foran Guds trone og Menneskesønnens magt og herlighed, så skal jeg ikke stå til doms for mit liv. Der er slået en streg i sandet, en korsstreg. Derfra skal der dømmes. Der skal dømmes fra korset, ikke fra stregen, fra korset. Derfor er

det Jesus, der skal dømmes. Jeg er under hans nåde. Jeg har et bevis på det, korstegnet for ansigt og bryst i den hellige dåb. Jeg har nadverens gentagne ihukommelse af, at korset blev også sat i mit liv. På korset skal jeg dømmes. Men jeg hænger ikke på korset, dér hang Jesus. Han skal dømmes. Men i ham har Gud velbehag, og enhver som ser og tror Jesus i hans magt og herlighed, guddommelighed og menneskelighed skal ikke blive skuffet. Tror vi, at vi skal stå foran Menneskesønnen, da skal vi også se forløsningen. Da skal vi være i forløsningen. Lad os løfte hovedet og se forløsningen nærme sig, og fastholdes i hans ords sandhed, for når alt og alle forgår, så vil stadig hans ord bestå – til troende.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen